

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПРВ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

Жалба бр. 52840/09
Благоја МИТЕВСКИ
против Република Македонија

Европскиот Суд за Човекови права (Прв оддел), заседавајќи на 23 јуни 2015 година во судски совет составен од:

Изабел Беро /Isabelle Berro/, *Претседател*
Елизабет Штајнер /Elisabeth Steiner/,
Кханлар Хацијев /Khanlar Hacıyev/,
Мирјана Лазарова Трајковска,
Џулија Лафранк /Julia Laffranque/,
Паоло Пинто де Албекерк /Paulo Pinto de Albuquerque/,
Ерик Мосе /Erik Mose/, *судии*
и Сорен Нилсен /Søren Nielsen/, *Секретар на советот*,

Имајќи ја предвид горенаведената жалба поднесена на 28 септември 2009 година,

Имајќи ја предвид изјавата поднесена од тужената Влада на 19 јуни 2014 година со која се бара Судот да ја отфрли жалбата од листата на предмети и одговорот на жалителот во однос на изјавата,

Откако процени, одлучи како што следува:

ФАКТИ И ПОСТАПКА

1. Жалителот, г-дин Благоја Митевски, е македонски државјанин роден 1954 година, жител на град Скопје. Пред Судот се застапува од г-дин Ј.Наумов, адвокат од Скопје.

2. Владата на Република Македонија (“Влада”) е застапувана од нивниот Агент, г-дин К.Богданов.

3. Фактите за предметот, согласно доставеното од страните, може да се резимираат како што следува:

A. Контекст на предметот

4. Жалителот бил вработен во претпријатие во државна сопственост (“работодавач“) со седиште во Белград, Србија, во време кога обете, и тужената Држава и Република Србија биле дел од СФРЈ. Во тек на целото време жалителот живеел и работел на територијата на тужената Држава, каде што живее и денес.

5. На 10 јануари 1980 година работодавачот и Самоуправната интересна заедница на становањето на град Скопје (“Самоуправна интересна заедница на становање“) склучиле договор за купопродажба на стан во изградба лоциран на територијата на тужената Држава. На 15 април 1980 година работодавачот одлучил да му го додели станот на жалителот.

6. На 22 април 1981 година, жалителот, како имател на специјално гарантирано станарско право, склучил договор со Самоуправната интересна заедница на становање, со кој на жалителот му се дава право на користење на доделениот стан. На 23 април 1981 година работодавачот и ја исплатил целокупната цена на станот на Самоуправната интересна заедница на становање.

7. На 8 јули 1992 година, во тек на стечајна постапка пред Трговскиот Суд во Белград (*Privredni sud u Beogradu*), имотот на работодавачот, вклучувајќи го и станот кој му бил доделен на жалителот, бил префрлен на Фондот за развој на Република Србија.

8. На 13 декември 1995 година, Основниот Суд Скопје (“Суд во прв степен“) го одбил тужбеното барање поднесено од жалителот против тужената Држава, за правото да го купи на станот. Основниот суд утврдил дека со оглед на исходот на стечајната постапка пред Трговскиот Суд во Белград во 1992 година, сопственик на станот бил Фондот за развој на Србија, а не тужената Држава, која поради тоа не може да биде тужена (*пасивна легитимација*). Судот констатирал дека станот не бил впишан како општествена сопственост од страна на тужената Држава. Исто така посочил дека жалителот би требало да го почека делбениот биланс помеѓу тужената Држава и Република Србија (СФРЈ во тоа време). Како алтернатива, тој би требало да ја оспори законската основаност за префрлање на станот на Фондот за развој на Србија “пред надлежен суд и во согласност со законски утврдена постапка“.

9. Во 1997 година жалителот престанал со плаќање на месечната станарина кон Самоуправната интересна заедница на становање, која во меѓувреме била наследена од *Јавното претпријатие за стопанисување со станбен и деловен простор на Република Македонија* (“Јавно претпријатие“).

10. На 19 октомври 2000 година, жалителот склучил договор за продажба на станот со Фондот за развој на Србија. Договорот бил

склучен врз основа на Законот за домување на Република Србија од 1992 година. На истиот датум, Фондот за развој на Србија издал уверение со кое потврдува дека жалителот во целост го измирил долгот и дека може да ја впише сопственоста врз станот.

11. На 29 март 2001 Катастарот во Скопје, врз основа на купопродажниот договор, ја впишал сопственоста врз станот на жалителот во катастарските записи.

В. Оспорени постапки за плаќање на станарина во 2000 година

12. На 22 февруари 2001 година јавното претпријатие поднело барање до Основен суд за одлука за извршување на присилна наплата на неплатена станарина за седум месеци во 2000 година. (од месец мај до месец ноември), во износ од 20,174 денари (отприлика 350 евра) за покривање на главниот долг, плус законска камата.

13. На 28 февруари 2001 година, Основниот суд го одобрил барањето. Жалителот поднел приговор, и как што навел во неговата жалба, предметот бил впишан на 20 февруари 2003 како спорен спор од мала вредност.

14. На 13 мај 2008 година, Основниот суд го одобрил барањето на јавното претпријатие и му наложил на жалителот да ја исплати бараната сума плус камата. Судот констатирал дека преносот на сопственичкото право врз станот во 1992 година од работодавачот кон Фондот за развој на Србија го прекршил *Законот за начинот и постапката на усогласувањето на работењето на претпријатијата и другите правни лица кои вршат стопанска дејност на територијата на Република Македонија, а имаат седиште на територијата на другите републики на поранешна СФРЈ од 1993 година* (“Законот”). Во чл.8 од Законот, некои трансакции во врска со имот кој му припаѓа на општествени претпријатија регистрирани во други републики од поранешна Југославија но лоцирани на територијата на тужената Држава, како доделени станови на станари со потстанарски договори, биле замрзнати до склучување на sukcesивен договор за поранешна Југославија. Основниот суд исто така утврдил дека сопственичкото право на жалителот врз станот било неспорно, но дека станарината мора да биде надоместена се’ до времето кога жалителот го купил станот и дека истиот не докажал дека ја платил станарината кон јавното претпријатие. Со оглед на тешката финансиска состојба на жалителот, Основниот суд одлучил дека секоја страна ќе ги сноси сопствените трошоци за постапката.

15. Жалителот се жалел, меѓу другото тврдејќи дека Државата не може да го тужи заради станарина бидејќи не е сопственик на станот.

Понатаму, жалителот тврдел дека го купил станот од Фондот за развој а Србија како автентичен сопственик и дека станарината за целиот период, од 1991 година, до датумот на купопродажбата била вклучена во износот на цената која тој ја платил за станот. Поради тоа, тој два пати платил станарина за периодот од 1991 до 1997 година: кон тужената Држава и кон Фондот за развој на Србија. Исто така, тој тврдел дека Основниот суд не ја почитувал судската пракса на Врховниот суд по однос на тоа прашање.

16. На 9 Март 2009 година, Апелациониот суд Скопје (“суд во втор степен“) ја одбил жалбата на жалителот и ја потврдил пресудата на Основниот суд. Потврдил дека во согласност со член 8 од Законот, работодавачот немал право да прави трансакции со станот, и дека јавното претпријатие го имало правото да располага односно да стопанисува со станот до склучувањето на сукцесивниот договор за поранешна Југославија. Второстепениот суд ја отфрлил како неоснована жалбата во однос на судска контрадикторност.

17. Жалителот го платил главниот долг во износ од 350 евра, законската камата од околу 620 евра како и трошоци за постапките пред домашните судови од околу 450 евра.

ЖАЛБЕНИ НАВОДИ

18. Жалителот се жали и се повикува на членот 6 од Конвенцијата за времетраењето на постапките под член 1 од Протокол 1 кон Конвенцијата, дека неговото право на сопственост било нарушено со оглед на пресудите на домашните судови во однос на плаќање на станарината.

ПРАВО

19. Со писмо од 19 јуни 2014 година, тужената Влада го информираше Судот дека таа предложила да се направи еднострана изјава со цел разрешување на предметот на жалбата. Понатаму, побарала од Судот да ја отфрли жалбата согласно член 37 од Конвенцијата.

20. Изјавата гласи како што следува:

“... Владата - преку еднострана изјава би сакала да ја изрази својата потврда дека во посебните околности за сегашниот случај, оспорените постапки не ги исполниле барањата за правата на жалителот според член 6 од Конвенцијата и член 1 од Протокол 1. Поради тоа, Владата е подготвена на жалителот г-дин Благоја Митевски да му плати вкупен износ од 2.500,00 евра. Според Владата, овој износ ќе обезбеди соодветна оштета и доволен надомест за прекршување на Конвенцијата преку разумен износ како квантум во сегашниот случај имајќи ја предвид судската пракса на Судот. Овој износ покрива материјална и нематеријална оштета, како и трошоци и расходи и ќе биде ослободен од даноци кои би биле применливи. Износот би се исплатил на личната сметка на жалителот во рок од три месеци сметано од датумот на објавувањето на Судската одлука согласно член 37 став 1 (в) од Конвенцијата... Според горенаведеното, и согласно член 37 став 1 (в) од Конвенцијата, Владата би сакала да предложи дека околностите на сегашниот случај дозволуваат Судот да донесе одлука дека 'поради кои било други причини' повеќе не е оправдано да се продолжи со разгледување на жалбата. Уште повеќе, не постојат причини од општ карактер, како што е дефинирано во членот 37 став 1 *in fine*, кои би барале понатамошно разгледување на предметот согласно таа одредба. Заради тоа, Владата го повикува Судот да ја отфрли жалбата од списокот на предмети“.

21. Со писма од 7 и 21 август 2014 година, жалителот посочил дека не е задоволен со условите на едностраната изјава врз основа на тоа дека имало други слични тековни постапки помеѓу него и јавното претпријатие во однос на плаќањето на станарина за станот. Тој поради тоа го повикал Судот да ја разгледа основаноста на предметот. Го изнел своето барање за надомест на материјална штета, трошоци и расходи во висина од 1.706,00 евра. Исто така побарал правичен надомест на нематеријална штета.

22. Член 37 од Конвенцијата одредува дека Судот во која било фаза на постапката може да одлучи да отфрли жалба од својот список на предмети кога околностите сочат кон еден од заклучоците дефинирани под (а), (б) или (в) од став 1 од тој член. Член 37, став 1 (в) конкретно му овозможува на Судот да отфрли предмет од својата листа доколку “од која било друга причина, чие постоење го утврдува Судот, повеќе не е оправдано да се продолжи со разгледување на жалбата“.

23. Во одредени случаи, Судот може да отфрли жалба според член 37 став 1 (в) врз основа на еднострана изјава од страна на тужената Држава, дури и кога жалителот бара разгледувањето на предметот да продолжи.

24. За да се постигне горенаведената цел, Судот внимателно ќе ја разгледа изјавата во однос на принципите кои произлегуваат од

судската пракса, посебно *Tahsin Acar* пресуда (видете *Tahsin Acar v. Turkey* [GC], no. 26307/95, §§ 75-77, ECHR 2003-VI; *WAZA Spółka z o.o. v. Poland* (dec.) no. 11602/02, 26 June 2007; и *Sulwińska v. Poland* (dec.) no. 28953/03).

25. Судот смета дека изјавата содржи јасна потврда од Владата за нарушување на правата на жалитеот кои се гаранатирани во член 6 и член 1 од Протокол 1 кон Конвенцијата. Исто така содржи обврска да му се исплати износ од 2.500,00 евра на име надомест на материјална и нематеријална штета, трошоци и расходи.

26. Имајќи ја предвид природата на признанијата и уверувањата содржани во изјавата на Владата како и висината на предложениот надомест – кој Судот смета дека е разумен со оглед на околностите на овој предмет – Судот смета дека повеќе не е основано да се продолжи со разгледување на жалбата (член 37, став 1 (в)). Понатаму, Судот е задоволен дека почитувањето на човековите права согласно дефинираното во Конвенцијата и Протоколите кон истата не наложуваат да се продолжи со разгледувањето на жалбата (член 37, став 1 *in fine*).

27. На крај, Судот истакнува дека доколку Владата не успее да се повинува кон условите во својата еднострана изјава, жалбата може да биде обновена на листата на предмети согласно член 37, став 2 од Конвенцијата (види *Josipović v. Serbia* (dec.), no. 18369/07, 4 March 2008).

28. Според сето наведено погоре, соодветно е жалбата да се отфрли од листата на предмети.

Поради овие причини, Судот, едногласно,

Земајќи ги предвид условите во изјавата од тужената Влада според член 6 од Конвенцијата и член 1 од Протокол 1 кон Конвенцијата и процедурите кои обезбедуваат почитување на превземените обврски кои се наведени во истата;

Одлучува да ја отфрли жалбата од својата листа на предмети согласно член 37 став 1 (в) од Конвенцијата.

Подготвено на англиски јазик и во писмена форма на 16 јули 2015 година.

Сорен Нилсен /Søren Nielsen/
Секретар

Изабел Бери /Isabelle Berro/
Претседател